

NATIVITAT DE LA MARE DE DÉU
Homilia del P. Josep M. Soler, abat de Montserrat
8 de setembre de 2011
Mi 5, 2-4; Mt 1, 1-16.18-23

Avui celebrem el naixement de Santa Maria. L'Església exulta d'aquesta naixença perquè sap que és portadora de pau i de salvació no sols per al poble cristià sinó per a la humanitat entera. Tal com hem sentit a la primera lectura, el profeta Miquees havia anunciat que l'inici de la revitalització no arribaria *fins que la mare haurà tingut un fill*. Avui celebrem el naixement d'aquesta *mare*; un naixement que anuncia la proximitat del *fill*, que serà Messies i Salvador de la humanitat. Ella, Maria, i ell, Jesús, constitueixen les dues darreres anelles de la genealogia que hem escoltat a l'evangeli. Tota ella, la genealogia, nom rere nom, porta cap a Jesús.

Aquesta genealogia expressa, a través dels personatges que hi són esmentats, la glòria i la decadència de la descendència d'Abraham així com la glòria i la decadència de la dinastia de David. Dels personatges que ens presenta, uns –més aviat pocs– són elogiats per l'Escltura a causa de la seva gran fe, i uns altres, en canvi, són censurats pels seus comportaments contraris al voler de Déu. A través de tres grans èpoques, la dels patriarques, la de la monarquia davídica dipositària de les promeses messiàniques, i la de l'exili amb l'extinció de la reialesa i el sorgiment d'una minoria plena d'esperança en la realització de les promeses fetes a David, la genealogia ens presenta un seguit d'homes i dones creients, però amb les seves contradiccions, les seves febleses, el seu pecat. Homes i dones que, en al seva majoria, esperaven l'alliberament personal i el col·lectiu. La genealogia presenta, a través dels noms bíblics, tot l'anhel humà de benestar i de pau; i tota la fragilitat humana. Però, també, tota la fidelitat de Déu que, a través de la història vistent o anodina de cada dia, va duent a terme el seu pla, sense forçar la llibertat dels actors d'aquesta història però conduint-la en la seva saviesa cap a un terme feliç.

Déu actua al seu ritme. Per això el profeta Miquees podia dir que la decadència, l'abandó aparent de Déu duraria *fins que la mare haurà tingut un fill*, pensant en la mare del Messies futur que naixeria en el si de la família reial de David. Ell, aquest *fill* Messies, iniciaria una nova etapa; a través d'assumir tota la fragilitat humana, tot el mal del món, en una solidaritat màxima, restituiria la glòria a la humanitat que anava a les palpentes, caminant sense sentit. La genealogia és, doncs, el testimoniatge de la misericòrdia divina, que transforma una història farcida de moltes situacions irregulars, amb assassinats i adulteris inclosos, en una història de salvació. El riu humà d'aquestes generacions, tan tèrbol pels comportaments de molts, es transforma en una font d'aigua cada vegada més límpida en arribar als tres darrers personatges: *Josep, l'home just, Maria, la Tota Santa, i Jesús, el Messies, el pastor santíssim* que pasturarà tothom *amb la majestat de Déu*. El primer destinatari de la seva missió és el poble d'Israel. Però la seva missió serà universal.

Fins que la mare haurà tingut un fill. Fem festa avui per aquesta *mare* que ha posat al món el Crist. El naixement d'ella suposa ja els inicis del període de plenitud, en el qual la situació negativa de la humanitat serà capgirada. La litúrgia d'avui centra en una paraula englobant la nova realitat que portarà *el fill* d'aquesta *mare* insigne; és la paraula *pau*. Ja el profeta Miquees havia dit que sota l'autoritat del *pastor* messiànic viurien *en pau*, que *ell* mateix seria *la pau*. Per això, l'Església demana avui, a cada hora de pregària, que la solemnitat del naixement de Santa Maria "ens porti un augment de *pau*" (cf. oració pròpia del dia). La *pau* bíblica va més enllà d'una absència de guerra o d'una relació amical. La *pau* bíblica és una realitat que comprèn el benestar, las serenor, l'harmonia global en totes les seves dimensions individuals i

col·lectives, en les relacions humanes, en la convivència amb un mateix; i, sobretot, en la relació amb Déu que per amor ha volgut reconciliar amb ell tota la humanitat. Una realitat així només pot ser do de Déu. Un do que, els profetes situen en els temps del Messies, quan *la mare haurà tingut un fill*; quan Maria haurà posat Jesús al món, com a darrer graó de la genealogia que deixa pas a una realitat tota nova. Jesucrist és *la nostra pau* perquè ens ha reconciliat *amb el seu propi cos* (Ef 5, 14-15), donant la vida dalt la creu per restablir la concòrdia i la unitat.

Aquesta plenitud que enclou la paraula *pau* és un do propi del temps del Messies, dels temps últims inaugurats per Jesús. El seu naixement de les entranyes de Santa Maria, fou *glòria per a Déu a dalt del cel i, a la terra*, portador de *pau* (cf. Lc 2, 14). Però, aquí sorgeix una constatació desconcertant que porta a la pregunta: ¿com és que si *la mare* ja ha *tingut el fill*, si Jesús, el *Messies*, ja ha vingut i ha donat la vida a la creu per portar-nos la *pau*, el món està tan ple d'egoisme, de violència i de guerra? ¿Com és que hi ha tanta agressivitat i violència en el cor humà? Ens cal saber entendre la lògica de Jesús quan diu que el Regne del Messies va creixent a poc a poc, amagat com *gra de blat* sota terra, barrejat amb la mala llavor del *jull*, i que creixen junts fins al moment de la sega quan es farà la tria (cf. Mt 13, 24-29), fins al final de la història que serà el moment en el qual les coses seran diàfanes en la seva veritat. Mentre, en el nostre temps intermedi d'haver estat introduïts en la salvació però sense fruir-ne ja del tot, hem de tenir la fe esperançada dels creients que hem trobat a la genealogia, que confiaven en la vinguda del Salvador encara que al seu entorn res no ho feia presagiar. En l'espera de l'acompliment definitiu de la salvació, hem de fer-nos nostra la confiança de la resta d'Israel que malgrat l'exili i la desfeta de la monarquia davídica esperava que Déu compliria les promesa de *la mare* que posaria al món *un fill* que *faria de pastor* amb el poder de *Déu* i portaria *la pau*.

La *pau* del Messies, la *pau* de Jesús, és fruit de la fidelitat a la seva paraula. I aquesta fidelitat porta a deixar-lo entrar en la pròpia vida en una relació d'amor que ajuda a superar el mal que hi ha en el cor humà i instaura una relació fraterna amb els altres, pels quals Jesús també ha donat la vida. A mida que anirà entrant en els cors de la humanitat, en aquella relació misteriosa que s'estableix entre cada ésser humà i ell, la *pau* anirà guanyant espai en el cor de les persones i, per tant, en el món. Maria, la mare de Jesús, *el Messies*, el Fill de Déu fet home, ens ho ensenya d'una manera eminent amb la seva docilitat fidel a la Paraula divina i a l'amor envers tothom.

A nosaltres ens toca pacificar el nostre interior perquè hi pugui entrar més i més Jesucrist; i ens toca, també, pregar i treballar per la pau al nostre entorn i arreu del món.

Invoquem Maria, porta i exemple de la *pau*, perquè ens ensenyi a viure per amor la docilitat a Jesucrist, model i mestre de la *pau*, Rei pacífic i pacificador, que ve a nosaltres ara en l'Eucaristia per fer-nos créixer en la seva *pau*.